

MOTTO: Kaikkea muuta, kunhan ei vaan nukkuvaa puolikuollutta elämää.

(Minna Canth)

ELÄMÄ ON MATKA –

Uusi reissukaveri

Osa 1 (2)

Minä, Pirjo Ala-Kapee, ja Tuomo Sintonen olemme 80-vuotiaita, uusia reissukavereita. Tapasimme toisemme syksyllä 2022 Valo-nimisessä deittipalvelussa. Tuomo oli jäänyt jouluna 2021 leskeksi. Myös minä olin kokenut elämän kovat paikat: puolison kuoleman ja avioeron. Kumpikin meistä oli päättänyt etsiä rohkeasti uusia, positiivisia ystäviä. Ihmisen ei ole hyvä jäädä surunsa kanssa yksin. Vieläkö löytyisi tässä iässä samanhenkisiä kulttuurista, matkailusta ja sykkähdystävistä elämyksistä nauttivia uusia kavereita?

Tutustuimme nopeasti toisiimme. Tuomo asui Kouvolassa ja minä Vantaalla. Kaksi kukaista kirjoittelimme ja puhuimme tuntitolkulla videopuhelua. Kiinnostus kulttuuriin yhdisti, samoin elämän kunnioitus, karjalainen ilo ja lapsuuden ajan kovat evakko-perheen kokemukset.

Se, mitä halusimme loppuelämäältä, yhdisti reissukaverit. Me molemmat halusimme elää täyttä elämää viimeiset vuodet, voimien ja kunnon mukaan. Elämä on loppuun asti suuri seikkailu. Ystäviä siirtyy rajan taakse. Ei ole mitään raskaampaa kuin luopua rakkaista. Mutta kuolemaa on turha jäädä odottamaan yksin kotisohvalle. Se tulee toivottavasti armollisesti, kun on aika.

Jotain hulvatonta pitäisi vielä kokea

Aloimme talvella 2023 listata, mitä hauskaa meillä oli vielä kokematta elämässä. Eläkkeellä kaikki on mahdollista. Tuomo oli tehnyt koko työuransa ulkomailla, Euroopassa ja Lähi-Idässä. Minulla oli takanani Suomessa pitkä virkamiesura ja poliittiset luottamustehtävät. Meitä molempia oli sitonut aina työ, aika-aulut ja velvollisuudet.

Tuomo oli nähnyt enemmän maailmaa, mutta yksi haave oli toteuttamatta: matka asuntoautolla Espanjaan Euroopan halki. Sen haaveen me päätimme toteuttaa. Paljon ei olisi enää aikaa miettiä, voiko tällaisen reissun tehdä. Niinpä ostimme kesällä 2023 vanhan, mutta koh-

tuullisen vähän ajetun asuntoauton ja ryhdyimme varustamaan sitä talvikodiksemme. Hankimme siihen aurinkopaneelit ja kunnon navin eli navigaattorin. Auto huollettiin hyvin. Mukaan mahtuisi vain vähän tavaraa, joten ryhdyimme laatimaan listoja siitä, mikä on välttämätöntä. Ihminen tulee loppujen lopuksi toimeen melko vähällä tavaramäärällä.

Mukaan reissuun tietysti lähtivät minun koirani Mira (lagotto) ja Katri Helena (havanna). Epäilyjä herätti, miten me kaikki sopsimme asumaan autossa. Makuutilat oli neljälle,

keittiö, WC-kylppäri ja ruokatila neljälle. Koiratytöt löysivät nopeasti omat tilat ja ottivat auton kodikseen. Tuomolla ja minulla oli pikkusen vaikeampaa sopeutua. Mihin panna kaikki vaatteet, ruokatavara ja lääkkeet? Miten saada autossa pysymään järjestys? Oli pakko googlata myös, miten kasettivessa toimii.

Karavaanarit ovat kaikkien kavereita. Se pitää paikkansa. Karavaani-elämä vaatii tietoa ja taitoa, jota meillä kummallakaan ei ollut entuudestaan. Matkalle lähtö oli kuin hyppy tuntemattomaan, mutta juuriksi mahtavan jännittävä. Omien

rajojen kokeiluhalu voitti ennakkoluulot. Lokakuussa 2023 startattiin kohti Espanjan Aurinkorannikkoa. Pääteipiste oli Mijas Camping Suomi Village. Siellä asui ystäväpariskunta Sinikka ja Hannu Kärkkäinen, jotka olivat hoitaneet autopaikan varauksen ja kaikki oli siellä ok.

Ajo halki Euroopan oli elämys

Ensin Vuosaaresta Travemüden laivalla, sitten ajo yöltä myöten Saksan läpi ja levähdyspaikoilla yöpyminen toisten matkailuautojen vieressä. Meitä oli varoitettu varkaista ja kehotettu käyttämään ovet taakka-

hihnoilla kiinni. Huoltoasemilla tankatessa pitäisi myös varoa varkaita. Tiellä ei saisi pysähtyä auttamaan ketään. Lista varoituksista oli pitkä. Mitään ongelmia ei kuitenkaan tullut. Matkalla oli paljon muitakin asuntoautoja. Se toi turvallisuuden tunnetta. Lisäksi koirat Mira ja Katri Helena ilmoittivat valppaasti oudoista äänistä.

Saksan moottoritien ruuhkista oli kuultu puhuttavan paljon, mutta todellisuus oli vieläkin ihmeellisempi. Rekkojen määrä on hirvittävä ja teiden varret ovat rekkojen levähdyspaikkoja täynnä. Rekat hallitsivat kahta kaistaa, jos kolme oli käytössä. Tuomo tottui pian liikenteeseen, oli ajettava nopeammin kuin rekat. Kolarieita ei pitkän menomatkan aikana ihme kyllä ollut, vaikka muutamana päivänä oli hillitön kaatosade. Menomatalla yövyimme vain kerran leirintä-alueella Lyonissa, Ranskassa. Levähdyspaikat olivat turvallisia yöpyä. Niistä monessa oli avoimena olevia kahviloita ja ravintoloita. Asuntoautossa teimme aamupuurot ja keitimme kahvit. Tuntuu aivan kuin olisimme olleet viiden tähden hotellissa!

Matka taittui nopeasti. Ranskan ja Espanjan raja ylitettiin, aurinko paistoi ja Välimeri vilkkui sinisenä. Saksa, Ranska ja Espanja kulkivat ohitse kyliin, kaupunkeina, hedelmätarhoina ja vuoristoina. Upeat Murchian ylängöt, erinomaiset tiet ja tietysti myös tietullit tulivat tutuiksi. Yöllä, marraskuun täysikuun paistaessa 2023 saavuimme Camping Suomi Villagen portille. Pääsimme sisälle sattumalta, kun paikallinen taksi toi alueelle asiakkaita.

Oli elämys ajaa autolla läpi Euroopan. Monet Euroopan kaupungit olivat tulleet molemmille tutuiksi jo aiemmin. Museot ja nähtävyydetkin oli jo nähty. Maaseutu sen sijaan oli uutta. Maisemat olivat upeat. Kuva Euroopasta laajeni käsittämään myös hedelmätarhat, viljelykset, laaksot ja vuorten rinteet. Vain kaksi kertaa ajoimme matkan aikana harhaan. Ensimmäisenä ajopäivänä Saksassa ymmärsimme

navin neuvot väärin. Toinen kerta oli, kun olimme tulossa Camping Suomi Villageen. Emme uskoneet navia, kun se ilmoitti campingin sijaitsevan laaksossa valtaviensa pensaiden reunustaman kapean tien päässä. Pelkäsimme ensin, ettei asuntoauto mahdu kulkemaan tietä ja kaatuu jyrkissä mutkissa rotkoon.

Karaoke on itsensä voittamista

Meille molemmille reissukaveruksille tämä asuntoautomatka Espanjaan oli siis ensimmäinen. Monet ehkä pitävät reissua tämän ikäisille vanhuksille suorastaan uhkarohkeana. Olisiko omaisten pitänyt kieltää 80-vuotiailta reissu Euroopan halki talveksi Espanjaan? Sitä myös minä Tuomon kanssa naures-

Pirjo ja karaoke.

Olisiko omaisten pitänyt kieltää 80-vuotiailta reissu Euroopan halki talveksi Espanjaan?

kelimme, kun olimme perillä Mijasissa. Reissu oli kyllä huima ja myös uhkarohkea, koska meillä kummallakaan ei ollut kokemusta karavaanielämästä. Perillä onnittelimme itseämme. Hyvä me! Näyttimme itsellemme, että tämä onnistuu.

Ihmisillä on unelmia. Ne on hyvä toteuttaa niin kauan kuin jaksaa. Tämä retki oli Pirjon ja Tuomon

ensimmäinen, yhteinen hieno kokemus. Talvi Mijaksen rinteillä oli iki-muistoinen. Myrskysi, satoi rankasti, aurinko paistoi ja oli hellettä. Ympäri oli maalaistaloja, hedelmätarhoja, niittyjä, rotkoja ja rinteitä. Kukot herättivät aamulla. Valkoiset villisiat tonkivat öisin rinteitä. Hedelmiä voi käydä ostamassa suoraan puista. Vuoret kohosivat mahtavina ympärillä. Alhaalla näkyi Fuengirola ja Välimeri. Koirien kanssa tuli lenkkeilyä joka päivä. Paikalliset kasvit tulivat tutuiksi. Keltaiset mimoosat täyttivät maalis-kuussa rinteet ja rotkot.

Monia asioita voi tehdä elämänsä ensi kerran myös vanhana. Tuomo ja minä innostuimme laulamaan karaokea. Hassuttelu, uskaltaminen ja itsensä voittaminen opettavat myös nauramaan itselleen. Minä aloitin karaokeurani Helena Siltalan Ranskalaisin koroin, mutten pysynyt tahdissa. Tuomo lauloi useana iltana Kirkan Kahden hullun matkan vuodelta 1985. Siinä kaipaus ohjaa ihmistä jonnekin kauas pois. Tulevaisuus on tuntematon. Epävarmaa kohti on hyvä kulkea jonkun toisen kanssa. Tätä Tuomo oli laulanut edesmenneen vaimonsa kanssa. Tuttu ja puhutteleva laulu, joka sopii kaikille reissaajille.

Pirjo Ala-Kapee elämä on matka ja me elämän seikkailijoita

Valokuvat: Pirjon ja Tuomon valokuva-albumi.

Pirjon ja Tuomon seikkailut jatkuvat seuraavassa numerossa.

Mijas. Suomi Village 2023 joulukuussa. Mira ja Katri Helena ulkoilevat. Aamusiivous menossa. Asuntoauto piti siivota ja tuulettaa joka aamu.

Asuntoauton sadepäivä